

Dragi prijatelji, moji vršnjaci!

Ovo pismo vama, koji živite u ovome čudnome, nesigurnome i turbulentnome vremenu, počet ću, vjerojatno vama neobično, opisom proljetne livade. Zamislite veliku, predivnu, suncem okupanu livadu, prepunu uskolisnih i najnevjerojatnije oblikovanih trava, šarenoga i mirisnog cvijeća. Gledajući tu rajsku livadu odjednom primijetite cvijet drukčiji od drugih. Možda je neobičan, možda je neodređene boje i čudnoga oblika. Nije posebno lijep, zasigurno nije najljepši, no nije ni izrazito ružan. A koje je cvijeće uopće ružno, baš kao i ljudi? No sigurno je drukčiji. Kako li je samo dospio na tu livadu gdje rastu zajednice trava, cvijeća, gdje svatko ima sebi sličnoga, skoro pa istoga? Tko mu je uopće dopustio da izraste, kako li se samo drznuo!? Nije li ga strah? Kako je samo ponosno podigao glavu, umišljenko jedan! Ali zašto, zašto će neki od nas dobiti poriv sjuriti se niz livadu i otrgnuti taj cvijet, ne dopustiti mu da ujutro upija zrake sunca i rosu?

Jesam li ja takav cvijet? Različita u moru istih. A uopće nisam drukčija. Samo imam kolica bez kojih se ne mogu kretati, mada to želim više od ičega na svijetu. Sve drugo je savršeno isto. Smijem se i plačem kao i drugi. Zaljubljujem se i odljubljujem. Možda samo manje mrzim. Zapravo, ne mrzim nikoga jer svi su zaslužili život, snove... Začudene poglede primjećujem na svima koji su imalo drukčiji, ne samo na sebi. Ako imaju malo tamniju kožu, samo malo kraću kosu nego što se trenutno nosi, tenisice iz prošle sezone, nokte četvrtastoga, a ne bademastog oblika... Zašto danas svi teže izgledati isto? Ne samo odjećom i frizurom, čak je „propisan“ i oblik lica kakav bismo trebali imati. Plastični kirurg je najtraženija specijalizacija u medicini. Zar nas i ovako neće pregaziti roboti, sve brža i naprednija tehnologija? Zar ćemo se svesti na robote koji su slični kao jaje jajetu i ljude koji se ni po čemu ne razlikuju? Hoćemo li onda izjednačiti i karaktere, emocije? Radije bih zauvijek ostala ovakva kakva jesam nego bila klon klonovog klona.

Na pozitivno me razmišljanje jedino navodi činjenica da tada možda više ne bi bilo nasilja. Jer - ne bi bilo ni različitosti. Ili?

Mi, ljudska rasa, rasa na najvišem (bar koliko znamo) stupnju razvoja, nismo svjesni koliko dobroga možemo napraviti za ovaj svijet. Priroda nam šalje svoje „male, tajne signale“, upozorava pa čak i zvoni na sva zvona da se saberemo, usredotočimo, okrenemo sebi, ljubavi i miru. I zastanemo. Zaista. Samo na trenutak. Zamrznemo se kao slika na ekranu. No mi tek onda nastavljamo žešćim tempom, baš ono „pravo prionemo“. Korona i potres su nas probudili, prodrnali. Ugrozili su živote najranjivijih, najstarijih. Jesmo li pokazali humanost i suosjećanje za tu osjetljivu, od nas različitu skupinu ljudi, ljudi koji su nas naučili svemu što danas znamo, bez kojih uopće ne bismo ni postojali? Nismo! Briga nas! Važan nam je samo naš život, izlasci... jer sigurno ćemo završiti kao i oni pa da barem znamo da smo živjeli?! Izrazito humano, tako ljudski! Poštujem starije, klanjam se njihovoj mudrosti i iskustvu, čuvam ih najbolje što mogu. Ova je bolest izdvojila mnoge. Starije, bolesne, kronične bolesnike. Toliko bismo toga mogli učiniti da svijet bude ljepše mjesto za život, ali kao da to netko „važniji od svih nas, netko“ ne želi i ne dopusti.

Treba li smanjiti broj stanovnika na planeti? Je li ovo idealan način za to? I zašto uvijek stradaju drukčiji, koji su i emocionalno osjetljiviji? Zar na svijetu trebaju ostati samo ljudi kamenoga srca, bez empatije, do potpunoga istrebljenja? Kada će se početi poštivati ljudska prava? Zašto je

zloupotrebljavana riječ demokracija? Je li do nje ikada došlo bez revolucije i mnogobrojnih ljudskih žrtava? Kako bi se to moglo nazvati ljudskim pravima?

Nisam znanstvenica, nisam čak ni odrasla osoba, ali sam duboko zabrinuta. Iz svoga i iz svih ostalih sličnih (i različitih) primjera vidim da kola za budućnost ne samo da skreću s puta, već sve većom brzinom jure u neku ružnu, duboku provaliju iz koje ne znam što, tko i kako će nas izvući. Zapravo, znam! Opet neki posebni, drukčiji, različiti od svih i svega - ljudi. Ljudi koji ne misle na sebe, na svoje potrebe, već na čovječanstvo, na nas. Zašto onda tako teško prihvaćamo posebne ljude, ljude koji će sebe nesebično dati za druge, staviti sve naše ispred bilo čega svoga? Shvatimo ih, pustimo da se razvijaju slobodno jer u svakome od nas leži posebna ljepota, dar kojega smo dobili i zbog kojega bismo i mi sami i svi ostali trebali biti sretni.

Margaret Mead, kulturna antropologinja rekla je: „Nikada nemojte sumnjati u činjenicu da mala skupina promišljenih i zabrinutih građana može promijeniti svijet. Uistinu, dosad su ga jedino oni i mijenjali.“

Adriana Krog, 3. a

Komercijalna i trgovačka škola Bjelovar